

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 103/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 listopada 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 324/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie, jako kary zbyt łagodnej i niespełniającej swej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej - co wynika z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających oskarżonego tj. wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy, uprzedniej karalności oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności stwierdzić należy, iż jest on chybiony. Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego D. S. i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie kara 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej,</p>			

kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Trafnie wszak dostrzegł Sąd meriti, że dotychczasowe wysiłki wymiaru sprawiedliwości, aby zmotywować oskarżonego do wywiązywania się ze zobowiązań alimentacyjnych okazały się bezskuteczne.

Tymczasem oskarżony jest stosunkowo młodym (35 lat) mężczyzną i pomimo podnoszonych przez niego problemów zdrowotnych (przepuklina kręgosłupa, dyskopatia), nie zachodziły okoliczności, które uniemożliwiłyby mu (choć niewątpliwie utrudniały), na obecnym rynku pracy (na którym pracownicy są wręcz poszukiwani), podjęcie zatrudnienia stosownego do stwierdzonych schorzeń neurologicznych, które w sposób adekwatny doprowadziłyby do wywiązywania się przez niego z

obowiązku alimentacyjnego. Podkreślić należy, iż obowiązek alimentacyjny rodzica względem dziecka, to obowiązek moralny, ale i ustawowy. Obowiązek oskarżonego wobec syna i córki został skonkretyzowany na określone kwoty mocą orzeczenia sądowego. Obowiązkiem moralnym i prawnym każdego z rodziców jest podzielenie się z dzieckiem każdymi dochodami, nawet skromnymi. Tylko takie zachowanie stanowi należyte wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, przejawiającego się m.in. na dostarczaniu dziecku, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać środków utrzymania. Obowiązek ten nie może być całkowicie sędowany na jednego z rodziców. Przy czym, w pojęciu "uchyla się" mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który

sprawia, że mimo
obiektywnej
możliwości jego
wykonania, sprawca
obowiązku tego
nie wypełnia, gdyż
wypełnić go nie chce
lub też zlekceważył
obowiązek nałożony
wyrokiem. Tym
niemniej, w
kontekście
powyższych
rozważań Sąd
okręgowy nie
podzielił stanowiska
prokuratora
postulującego
zaostrenie sankcji
karnej wobec
oskarżonego
poprzez orzeczenie
wobec niego
izolacyjnej kary
pozbawienia
wolności. Pamiętać
trzeba, że z racji
na ocenny charakter
zasad wymiaru kary,
niewspółmierność
kary musi być natury
zasadniczej, tzn. w
stopniu niedającym
się zaakceptować.
W orzecznictwie
podkreśla się
ugruntowany
pogląd, iż „rażąca
niewspółmierność
kary występuje
wtedy, gdy kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco celu

kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności

nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej

sprawy, oskarżyciel publiczny w swych wywodach ogranicza się praktycznie do twierdzenia, że wobec ponownego popełnienia przez oskarżonego przestępstwa niealimentacji brak jest podstaw do orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju, niż kara pozbawienia wolności.

Tymczasem, zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona kara należyście uwzględnia okoliczności łagodzące i obciążające oraz została wymierzona przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jest też adekwatna do stopnia winy. W tym stanie rzeczy, eksponowanie uprzedniej karalności oskarżonego (co należy zaznaczyć jednokrotnej) za tożsamy czyn przy wyborze kary nie byłoby decyzją racjonalną i prowadziło do nieadekwatnej reakcji za przestępstwo.

Skarżący zdaje się zupełnie nie dostrzegać, że nadrzędnym celem

kary za popełnienie przestępstwa niealimentacji powinno być zmotywowanie sprawcy do łożenia na utrzymanie dzieci, a nie stosowanie środków typowo represyjnych, które w istocie uniemożliwią realizację powyższego obowiązku. W tym miejscu należy podnieść, że orzeczona przez Sąd I instancji kara ograniczenia wolności, w odróżnieniu od izolacyjnej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności (o którą wnioskował prokurator) spełni tę funkcję. Będzie rzeczywistą dolegliwością dla oskarżonego motywując go jednocześnie do wykonywania pracy zarobkowej w celu realizacji zobowiązań finansowych związanych z alimentacją na rzecz małoletnich dzieci. Wskazać przy tym należy, że wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne będzie dla

oskarżonego karą
bardziej dotkliwą,
uciążliwą, pomimo
niższego ciężaru
gatunkowego od
kary pozbawienia
wolności. W tej
sytuacji tylko od
oskarżonego będzie
zależało, czy
dostosuje się do
orzeczonej kary
ograniczenia
wolności, czy też
będzie uchylał się od
jej wykonywania, co
może spowodować
zamianę kary
ograniczenia
wolności na
zastępczą karę
pozbawienia
wolności. Poza tym,
jeżeli oskarżony
dopuści się
kolejnego
przestępstwa,
będącego
przedmiotem
rozpoznania w
niniejszej sprawie,
to niewątpliwie
świadczyc będzie o
postępującej
demoralizacji
oskarżonego,
niepoprawności,
braku chęci zmiany
postępowania,
nikłych efektach
dotychczasowego
procesu
resocjalizacji i
wówczas z
pewnością nie
będzie mógł już
liczyć na
łagodniejsze
potraktowanie.
Trzeba też

<p>podkreślić, że jakkolwiek oskarżony stworzył zagrożenie dla bytu materialnego swoich dzieci (okres niealimentacji jest stosunkowo niedługi i obejmuje jeden rok), niemniej jednak nie kwestionował swojej winy i zdecydował się na podjęcie zatrudnienia, aby dokonywać bieżących płatności z tytułu alimentów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze w odniesieniu do oskarżonego poprzez wymierzenie mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesiony w skardze apelacyjnej zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie łagodnej nie może być on uznany za zasadny z przyczyn</p>		

wskazanych powyżej, albowiem, granice swobodnego uznania sędziowskiego ustanowione ustawą zostały zachowane (art. 53 k.k.).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy całego zaskarżonego wyroku.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Sąd I instancji przeprowadził w		

<p>przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna,</p>		

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
2	W oparciu o przepisy art. 636 § 1 k.p.k. i art. 9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) Sąd Okręgowy ustalił, iż koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze wobec oskarżonego D. S..		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana